

Mod solnedgangen

Han træder ind gennem cafeens glasdøre med rank ryg og spændstig mine som en fodboldspiller på sit formmæssige peak, som til tonerne af ”*Eye of the Tiger*.” så beredt, så klar. Hvis du lagde øret til hans hjerneskal, ville du høre lyden af en Bugatti i acceleration. Vroooooom!

Han nikker til damen bag disken, som nikker tilbage, han sætter sig ned. Hun bringer ham spise- og drinkskort. Han vil udvise rettidig omhu. Ikke være for fancy i betrækket, ikke dupere. Det er længe siden, de gik fra hinanden. Det var en anden tid den gang.

Han bestiller en danskvand: klarhed og sprøde bobler.

Og nu sidder han her: Ved bordet og venter på sin kvinde. Hun som engang var hans, og som vil blive hans igen. Han smiler ved tanken om deres genforening.

Der er en skønhed over disse øjeblikke, hvor man er alene, og stadig nyder sit eget selskab, hvis værdi blot øges ved tanken om den, der snart vil træde over dørtærsklen til ens liv. Netop dét øjeblik, hvor ensomhed bliver til tosomhed. Det er et øjeblik så sprødt og klart som de brusende bobler, der stiger op fra bunden af glasset og brydes på overfladen i en indbydende åbenhed, tusinde bittesmå stemmer, der hvisker ”Ja!” i et næsten lydløst kor.

Han har så meget at tilbyde. Han er etableret nu, fast arbejde, et to-etagers rækkehus, fri firmabil. Rækkehuset er næsten nyt og der er stadig en varm duft af træ i rummene. Der er alt, hvad en kvinde ville elske at fylde med omhed og omsorg og kærlige hænder på gardiner, hyldepapir og kommende børneværelse, som kan dekoreres med nuttede figurer på væggen. Middage med vennepar i det store køkken-alrum.

Tankerne begynder at bevæge sig tilbage til deres brud. Det var en vild tid. Tour de chambres. Øl. Joints. Han var hendes store kærlighed, det sagde hun. Deres intimitet var intens, præget af de sidste teenageårs pludselige opdagelse af friheden i overgangen til det tidlige voksenliv. De var voksne. Kunne kneppe som dyr, hvis de ville. De kunne tale og drikke til solen stod op, og de kunne le, når dens store øje pludselig betragtede dem bag gardinet. Men ingen andre så dem over skuldrene, ingen lyttede ved dørene. Det var berusende.

Pligternes, engagementernes tid lå langt forude. De var i nuet. Det var vildt.

Men pligter bulldozede ind i deres liv. Regninger skulle betales. Åndelige lussinger sved deres kinder, misforståelser stak syle gennem deres hjerter og drev dem fra hinanden. Det var dengang, det her er nu! tænker han og tager en tår af sin vand.

Han tænker på bilen, som holder hjemme i garagen, dens metallisk-blanke overflade. Han vil hente hende i den en dag, snart. Hun kan få en hund, hvis hun vil. Inden de får børn. Alt er klart til det hele, som han har lært at det skal være. Han har gjort plads, han har åbnet mulighedernes port, som Lifecoachen kaldte det. Frem for at længes, at smægte efter en at dele livet med, skal man handle som om det allerede er sket, gøre plads i dobbeltsengen til to, tænke positivt, være fuld af fortrosthed, placere en frø med en mønt i munden ved indgangsdøren. Lave små tegn i lejligheden på at der allerede er en kvinde i den. Stearinlys og røgelse. God karma. Sådan skal det være.

Han tog toget for at kunne tillade sig et par genstande, ikke for mange, for han skal opretholde klarhed og styring. Han er den, der skal tømre skabet sammen og vise, hvor det skal stå. Hun kan vælge det, dets farve, om det skal være birk, kirsebær, eg. Men en kvinde kan godt lide, når en mand tager initiativ og viser det.

Den gang elskede hun, at han var en mand - ikke en dreng. Som de andre fjolser. Det var nyt for hende. Og nu er han rykket til næste niveau. Det vil hun kunne lide. Det vil i aften stå klart. Der er musik i højttalerne, som bringer den gode energi med sig, profeterer ligefrem om aftenens udfald:

*”Vi væltede hele lortet lidt ligesom en strike
Vi har levet vores liv lidt ligesom en leg
Men nu er jeg klar til at gå en helt ny vej
Mod solnedgangen min baby og jeg”¹*

Forventningens sødme bruser i hans bryst. Det føles allerede som en succes. Han tænker på, hvordan han galant kan køre hende hjem i morgen, åbne bildøren for hende, sætte sig i førersædet, og de drejer ansigterne mod hinanden og smiler, han lægger håndbremsen ned, kobler ud, speeder op. De kan køre til kysten, til sommerhusområder, hvor de kan udvælge et så fint som hun vil have det. De kan køre længere endnu, ned gennem Europa langs snoede bjergveje, til Atlanterhavets kyster. De kan stå på en klippe ud mod et hav, mens solnedgangen former deres profiler i silhuet, og deres munde mødes. To mennesker på en strand. Alt det kan han fortælle hende, at de kan gøre. Alting kan gøres komplet.

Han betragter det utydelige syn af sig selv i det store vindue, som endnu ikke reflekterer helt, da mørket endnu er i sin vorden. Han sidder rank, holder hovedet højt, klar til at rejse sig op og trække stolen ud for hende. Hun er ikke på Facebook, sagde hun i telefonen, således har han ikke set hendes ansigt siden dengang. Han tænker på det, prøver at genkalde sig det, hendes hår, stilen dengang. De stramme, slidte jeans, de obskure band-T-shirts, bøgerne i plasticposer, som hun altid bar rundt på. Hun var charmerende og formbar, og alligevel cool nok i stilen, på den der flippede måde. Han fniser indvendig, for hold op, hvor var hun dog en lille flippertøs, en rigtig lille nullergøj, der gemte sig bag et stort partisanørklæde. En lille mus, der sprang ud som en eksotisk orkide under hans kærtegn. Blev bevidst om sin egen kvindelighed, blev kvinde med ham inde i sig, opdagede seksualitetens rækkevidde. Han var den første – og den største? Der har været andre, de er blevet modne, der var ro på. Hun lød glad i telefonen. Begejstret. Det er nu. Alle andre initiativer omkring dette projekt ville have været præmature. Modenheden vil nu åbenbare dybden.

Han nipper til sin danskvand, og forventningen bruser igen op som en sød kilde i hans bryst. Og dog kan han tilbagelænet give sig tid til at dyrke andre kvinders skønhed – som hende, der kommer dér: Der er rendyrket klasse i det opsatte hår, den über-elegante og let sporty stil. Lige blærerøvsfaktor nok for ham, men smuk er hun. Hun ligner faktisk lidt...ja, gu gør hun...det ér hende!

”Nej, nej, nej, det er da bare løgn!” tænker han, mens hun smilende og rank bevæger sig imod ham, selvsikker og stilren. Hun er ikke i partisanørklæde og slidte jeans og blå anorak, hendes hår er ikke uglet på en nuttet måde. Nej. Hun bærer en tætsiddende kjole og tydeligvis nogle dyre pumps, hendes neglelak er ikke sort og skællende, men en moderigtig mat orange. Hendes taske! Hvad fanden er der i den? En tennisketcher? Og den der *clutch* under armen må sgu da have kostet mindst en månedsløn – af hans egen. Og hvad er det på fingeren? En vielsesring? Hvad er det her for noget? Er det luksusprostitution? Har hun en eller anden pralhals til en verdensmand, eller – en *sugar daddy*?

En erindring humper sig frem til bevidstheden om at han aldrig skænkede hende en buket roser af en hvilken som helst kulør. Han havde hende over to fødselsdage. Han gav hende en mappe med

1 Nik & Jay, Mod solnedgangen,

print af sine egne digte på den første. Det var romantisk og ægte. På den anden gav han hende noget frækt undertøj, som han havde fundet i en sidegade. Han ved ikke hvorfor han tænker på det lige nu, og hans erindring forstyrres, for hun kommer frem mod ham i en lysstråle, så elegant er hun, så velklædt, så fuld af stjerne kvalitet, og det er så meget over the top! Rendyrket materialisme og en vulgær magtopvisning. Den overstråling havde han ikke bedt om, og han havde slet ikke set den komme.

”Du må undskylde at jeg kommer lidt for sent og er sådan lidt forpustet, eg fik et lift herop og blev sat af på stationen og har småløbet hele vejen herhen,” kvidrer hun.

Servitricen sender hende et spørgende blik vedrørende drikkevarer, og hun kaster et hurtigt blik på specialøl-udvalget og råber ”Leffe Blond!” Hun smiler og virker helt oppe og ringe. Er hun nervøs? I så fald er det meget sødt.

”Jeg er med til at arrangere den her kunst-festival på Møn, samtidig med at jeg også deltager i den som kunstner, og det kører helt vildt godt, men jeg har mega mange sommerfugle i maven samtidig, men jeg prøver at holde kæft, trit og retning med mig selv og alt det jeg skal nå. Men min mand er heldigvis sådan, der godt gider at lave mad og ordne ting, når bølgene går højt. Jeg har en kæmpe støtte i ham!”

Hun ser nærmest lidt undskyldende ud, da hendes mund former ordene ”min mand”, forekommer det ham. Det lyder vammelt. Hun ler igen.

”Men det er så dejligt at se dig!” Hun lægger sin hånd på hans arm og krammer den med sin hånd. ”Det er så længe siden – hvordan går det?”

Hun har lagt en mønt i hans mund med sine ord, og ud af den kommer automatsvar, der fortæller om den præsente livssituations arbejds- og bolig mæssige aspekter. Hun har lænet sig frem imod ham med et stort smil over sine velformede læber og siger ih og åh de rigtige steder. Og så begynder et vandfald af ord at strømme ud af hendes egen mund om sin kunst og sin mand og deres hus og at denne mand har to børn af tidligere ægteskab og at de ikke skal have nogen og om deres to fabelagtigt vidunderlige katter misser der har den og den farve og de og de striber og at de nyder livet og er kreative sammen og nyder livet og rejser og pis. Mig. I. Øret.

Han kommenterer hendes talestrøm. Han sidder ikke og glør på hende med åben mund og polypper, han svarer relevant og forholdsvis åbent omkring sig selv og sin gøren og laden. Han ser hende direkte ind i hendes store blå øjne, som er omkranset af fine, lange øjenvipper og ser noget så bedårende ud. Men noget fanger hans blik, noget længere nede. Han hypnotiseres af en smilende krokodille, der sidder og griner flabet lige over hendes venstre bryst. Hvad fanden er det?

Døde den dille ikke ved udgangen af 80erne? Hvad laver den på hende? Hvad er det her for en maskerade? Er det sådan noget retro-tennis-lir, de bruger i den kreative klasse? Hvad er det egentlig, hun prøver at kommunikere? Kunne hun ikke lige så godt være mødt op i glaserede tegl, der kunne blænde ham som var han en anden forstadshave?

Der må være en forklaring. I hans hoved løber en baggrundsstrøm, som ræsonnerer, at hun er i lånte fjer fordi hun kompenserer over den fortid, hun slæbte med sig, den fortid, han rev hende ud af. Eller en dyb angst, et indre mørke, som hun har købt sig til at camouflere. I baggrundsstrømmen løber et imperativ om at rive hende ud af den vildfarelse. Med alle midler.

Hun og han sidder overfor hinanden på hver deres stol. Udenfor er mørket banket ned som en kulsort bovport, så de nu kan se hinandens spejlbilleder i det store cafévindue. Hendes smarte koksgrå skjortekjole og accesories i ædelmetal og håret, der sidder kontrolleret skødesløst omkring hendes markerede og klassisk smukke ansigt, opvakte blik og munden, der bærer et konstant Mona Lisa-smil af selvsikkerhed. Det får hans uprangende og dog til en vis grad moderigtige blazer fra Jack&Jones, og hans hår, der er sat med voks, til at ligne noget, katten har slæbt med ind. Han ser sit blik i det sorte spejl og griber sig selv i at se lettere fortumlet ud og han ranker nakken og hun siger noget og han forsøger at koncentrere sig igen, men hans blik drages ned mod det provokerende reptil, og hun lader til at bemærke, at hans øjne hænger 30 cm under hendes.

”Undskyld... undskyld! Er du okay?”

Han ser op.

”Hvad?” Hans spørgsmål vrænges næsten ud mellem krøllede læber.

”Du forekom mig bare, at være et andet sted. Jeg mener – jeg spurgte dig om...”

Han retter sig op. Overvejer, hvordan han skal gribe det an. Men krokodillen bliver ved med at stikke sit flabede tandsæt op i hans fjæs.

Han rømmer sig.

”Jeg ved ikke helt, hvordan jeg skal sige det her.”

Hun kigger på ham med det ene øje halvt lukket.

”Ja?”

”Det jeg mener er: Jeg tror bare, jeg havde forventet noget andet fra din side.”

”Noget andet end hvad?” Hendes stemme bevæger sig i et decrescendo. Ordet hvad ligger i et meget dybt toneleje.

”Jeg havde ikke forventet at – ” Han har heller ikke lyst til at gnide i hendes ansigt, hvor kikset det der krybdyr er, hvad det siger om hendes smag, hendes værdier.

”Vil du være så venlig at komme til sagen!” Hun er tydeligt irriteret nu. Det er måske udmærket.

”Jeg havde ikke forventet at du ville troppe op med sådan et skuespil. At du ville møde op med sådan en krokodille på brystet. Jeg har måske fejlbedømt dig. Jeg havde ikke troet at du var den slags pige. Jeg huskede dig som mere – ”

”Den slags pige. Den slags pige? Hvilken art pige, er det præcis, du mener, jeg er?”

”Det, jeg mener er, at – ” Han åbner sin skjorte i halsen. Hendes selvsikkerhed får ham til at famle efter de rette ord. Hun ser igen på ham med det ene øje halvt lukket, med begge hænder på bordet, holdende om sit glas. Rank. Hun afventer hans svar.

”Hvad jeg mener er, at den type mærkevarer, som du har på, repræsenterer nogle værdier, som ikke harmonerer med det billede af dig, som jeg har... som jeg...”

Hendes faste blik får hans vokabularium til at skrumle rundt.

Roligt skyder hun den venstre side af brystet frem og peger på krybdyret.

”Skal jeg fortælle dig noget om den her krokodille?”

Hvad er det for en mine, hun har taget på?

”Skal jeg fortælle dig noget om den her krokodille?” gentager hun som et rovdyr. Hun læner sig frem og lægger hånden under hagen som en fed engel fra glansbillederne.

”Den her krokodille har faktisk en særlig betydning for mig. Jeg fik min første krokodille i 2005. Det var det år, min far døde. Min far, ja. Som jeg ellers var skredet omkring det tidspunkt jeg blev født. Kan du huske det?”

Selvfølger kan han huske det. Han er jo ikke dum. Hun var rimelig fucked af at have haft 20 forskellige ’fædre’ hele sit liv. Hun savnede en far. Fasthed, tydelighed, stabilitet.

”Min far var en meget seriøs arkæolog. Han rejste over hele verden og deltog i udgravninger og lavede forskning. I 2004 fik han diagnosen leverkræft. Og så rejste han til Faiyum-oasen i Egypten for at bruge sin sidste tid på forskning og udgravninger der. Han havde altid haft en passion for Det Gamle Egypten, og havde lavet arbejde i Egypten før, men aldrig i Faiyum. Min far drak som et svin, men han gik aldrig på kompromis med sit arbejde!”

Det er nye toner. Gennem hele sin barndom var hun blevet fortalt, at hendes far var en fortrukket stodder, for hvem hun ragede ham en høstblomst. Et postkort på fødselsdage med et motiv af noget old-ævl. Nu har han pludselig forvandlet sig til Indiana Jones. Hendes skolelærer-docerende mine irriterer ham.

”Han vidste samtidig, at hvis han fortsatte med at drikke, så ville han have et års tid tilbage. Og han kunne ikke lade være med at drikke. Sådan var det bare, det accepterede han. Men han ville bruge sin sidste tid i Faiyum.”

Hun drikker af sin øl og læner sig tilbage på stolen og fortsætter:

”Faiyum er et virkeligt fascinerende sted. Det er gennemsyret af mystik – palmer, pyramider, der næsten er smuldret helt, så der kun er deres eroderede kerner tilbage og sumpe med krokodiller. Masser af krokodiller!”

Hun løfter hånden som tegn til servitricen og peger på sin tomme flaske, og servitricen bringer en ny.

”Ved du, hvem Sobek er?” spørger hun og forventer tydeligvis ikke et bekræftende svar fra ham.

”Sobek var krokodilleguden. Han var den guddommelige inkarnation af nilkrokodillen, som man i det gamle Egypten levede med som et konstant element af fare for alle, som havde med Nilen at gøre. Og det var stort set de fleste, fiskere, vaskekoner, landmænd, fordi Nilen jo var livsnerven for det gamle Egypten. Sobek havde krokodillens styrke, farlighed og hurtighed, så derfor var han først og fremmest guden for militær dygtighed. Men han var også frugtbarhedsgud og solgud og beskytter af det uskyldige mod ondskab. Og: muligvis det vigtigste aspekt af Sobek – den man

kunne påkalde som beskyttelse mod krokodillerne i Nilen og oaserne. Altså den guddommelige beskytter mod de jordiske krokodiller. Er du med så langt, *honeypie*?”

Det begynder at blive decideret pinligt, det her. Det er tydeligvis ikke første gang hun flasher sin paratviden. Og håner ham ligefrem med sin nedladende tone. *Honeypie*!

”Min far var med til at katalogisere en enorm mængde af krokodillemumier, som blev fundet i ’Sobek Shedety’ eller ’Krokodillehovedstaden’, som var det centrale kultsted for Sobek i den græsk-romerske periode under farao Ptolemæus Den Anden. Der blev udgravet et fuldstændig sindssygt antal mumificerede krokodiller. Ved du hvad de fandt? De fandt hun-krokodiller, som var blevet mumificeret med deres unger i munden og på ryggen. Fordi det er sådan, moderkrokodillerne passer på deres unger og transporterer dem. Krokodillen er det eneste ikke-pattedyr, som viser omsorg for deres unger på den måde. Da min far udpakkede sin første moder-krokodille, var han blevet rørt helt ind i hjertet. Og så havde han tænkt på mig!”

Godt. Hendes bad crazyness er ikke grebet ud af den blå luft, tænker han og derpå at det kunne være rart at komme ud af den her pinlige seance, men hun fortsætter.

”Dét, sammen med det faktum, at han havde så-og-så lang tid tilbage, var det der gjorde, at han kontaktede mig. Han skrev mig et langt brev, hvor han forklarede at dengang jeg var blevet født, så var han blevet skræmt fra vid og sans. Han var allerede pænt alkoholisk dengang. Min mor havde rakt mig frem i mod ham, og han turde næsten ikke tage imod mig, fordi jeg var så lillebitte og skrøbelig, at han var bange for at tabe mig, eller klemme mig til døde eller sådan noget. Men endnu mere var han bange for ikke at kunne beskytte mig mod al den fare, som et nyfødt barn, et uskyldigt lille væsen, bliver udsat for i det dets forældre i deres selvopslugende egotrip har plantet i den her forpulede verden. Endnu mindre ville han kunne beskytte mig mod alt det lort, man kommer til at møde i sin opvækst. Alt det lort, man skal sluge igennem et helt liv, alt det Satans ordgejl, man skal høre på, før ørerne falder af – som det, du lige har fyret af, kammerat - alt det der kan fordærve helt ind i roden af ens hjerte, hvis man ikke kan beskytte sig imod det. Sådan var han. Det var sådan han følte. Han havde sine egne fucking dæmoner på slæb. Han var blevet fyldt med rædsel over den sårbarhed, han ikke følte, han kunne beskytte. Og skred og kiggede dybere i flasken, mens han knoklede som en gal. Sådan var det for ham. Det gav på en måde rigtig meget mening for mig. Det gjorde ham mere menneskelig, end jeg havde kunnet opfatte før. Den sårbarhed! Den sårbarhed, der lå gemt i den krokodillemumies mund. Den styrke, der lagde beskyttelse omkring den lille krokodilleunge i form af den største bidstyrke i dyreverdenen. Det, der slog ihjel, var samtidig det, der beskyttede. Det ville min far give mig som compensation og forklaring på hans livslange fravær. Jeg godtog det. Det gav mening for mig. Inden han døde, inviterede han mig til Egypten. Da gav han mig en masse papyrus og statuetter og smykker med Sobek. Og den her!”

Nu peger hun på krokodillen på sit bryst.

”Det her – det er sgu ikke nogen 80’er-mærkevare. Det var den gud, der førte mig sammen med min far. Den her krokodille repræsenterer både min far og en kraft, der er så stærk, at den kan hele et helt livs smerte.”

Selvretfærdigheden lyser i hendes blik.

”Hvad var det egentlig, du ville sige om min krokodille?”

Han leder efter ordene, men de undviger ham. Han føler sig ydmyget, hendes krokodille-speedsnak har efterladt ham mundlam og fåret. Han lægger armene over kors og skyder underlæben frem som et fornærmet barn.

”Du har slet ikke noget at sige?” spørger hun igen, nærmest med en antydning af sørgmodighed.

Hun rejser sig op, tager en tohundredekroneseddel ud af sin clutch og klasker den på bordet med flad hånd.

”Du er fanme da fuldstændig lige så anstrengende, som du altid har været!”

Hun slænger sin jakke over skulderen og går.

Han sidder tilbage. En storm har fejlet gennem hans hjerneskal. Et atomglimt har lagt hans aften i ruiner. Det havde han fanme ikke set komme! Hun virkede jo nærmest...syg? Han bladrer igennem sine erindringer om hende fra dengang. Der må være fortilfælde, noget der kan pege fremad mod dette resultat, som han har overset.

Han var nærig, sagde hun fra tid til anden i tilsyneladende spøg, når han ville gå fremfor at tage bussen. Var han nærig? Var det ikke netop kimen til den sunde fornuft, som han besidder nu? Han kunne sgu da gerne have betalt øllen, for helvede. Den der gestus med den pengeseddel. Det var sgu da noget af det mest nedladende, han længe har været udsat for. Hvad er det for en opførsel?

Han er ikke nærig. Han er fuld af sund fornuft. Han undgår underskud på kontoen. Hvis samfundet brugte penge efter hans metode, så ville betalingsbalancen være i perfekt årlig ligevægt. Tid er sgu da penge, sådan er dét. Er hun bitter? Han har fundet en voksen ansvarlighed, mens hun er tippet over i det ekstravagante. Er det dét, hun demonstrerer imod – hans ansvarlighed, hans balance? Men hvad er nu det? Det er som om kolonner, legioner af firben, salamandre, slanger bevæger sig hen over sandbunden i dybet af hans øjne. Han glipper med øjnene, stirrer et øjeblik ud i den tomme luft uden at sanse omgivelserne. Der skete noget med hans tankestrøm, uforudset og uforklarligt og særdeles ubehageligt. Det kan ikke være rigtigt. Han burde være den, der var i fuld kontrol, sin sjæls kaptajn og skæbnes herre og mester.

Han ser ned ad sig selv. På blazerens bryst sidder noget fnuller. Han børster det væk og genvinder selvkontrollen. Rejser sig op for at erhverve endnu en øl.

”En lille øl.”

”Almindelig eller classic,” spørger bartenderinden. Hun smiler meget. Hun flirter sikkert. Det bør hun lade være med. Hun er ikke hans type.

”Almindelig,” svarer han og studerer noget over baren.

Han sætter sig ned igen. Billedet af hende er stadig på hans nethinde. For hans indre blik løfter hun en hånd mod sit bryst, en gestus som på et katolsk billede af Jomfru Maria, og et lys står ud fra hendes bryst, men det er ikke fra hendes hjerte, men fra krokodillen, der sidder der og griner. Han ryster på hovedet, ryster billedet af sig. Hun kan kalde det Sobek, alt det hun vil, men det er stadig

en grim mærkevarer fra 80'erne, og han afskyer mærkevarer, for det er ikke en skid andet end blær. Hun har jo solgt sine idealer, blevet en golddigger. En sådan higen efter gods og guld er et kviksand. Han er på den måde fri. Allerede dengang var han frigjort. Han introducerede hende til en erotikkens verden, som hun aldrig før havde kendt. Gavmildt havde han ladet sæden sprøjte hen over hendes henførte ansigt. Det kunne hun lide. Der bør være det rette mål af kinky-hed i sengen.

Og nu er han stadig mellem forhold. Og det er nok udmærket, det ikke blev hende alligevel. Hun virker forstyrret. Ikke rigtig klog.

Han tænker på et digt, han skrev til hende dengang:

*”Stormende klaustrofobi
sender dine tanker i bedragerisk omløb
jeg river din blå maske af
åbenbarer dit inderste maskebal
jeg kan mærke dit hjertes slag
og du ser på mig
med tårer af blod på dine kinder
og siger:
min elskede
lad mig være din for altid”*

Pigerne kunne lide det. Han havde mange fans blandt pigerne. Det var sådan, hun fandt frem til ham. Han røg sine cigaretter på en kunstnerisk måde, mens han kastede lange blikke ud i uendeligheden, forbi hende. På den måde blev hans blik så meget stærkere, da hun henvendte sig, og han så på hende første gang, den første gang han rørte hende, beskyttede hende.

Han blev ikke i miljøet, efter de slog op. Han havde helt sikkert talent, men han gad ikke være blandt alle de wannabes. Der var for mange af dem. Han traf et valg, og han har opnået noget her i livet gennem afbalancerethed og sund fornuft. Han var igennem et vildnis, men han valgte den rigtige vej. Og den tilbød han hende i aften, og hun svarede ham med materialisme og forstyrret pseudo-spiritualitet.

Han tager et drag af sit glas, så dybt som glassets størrelse tillader. Sukker dybere end han egentlig har lyst til at gøre i det offentlige rum. Mørket er fuldkomment nu, og vinduet spejler perfekt. Han kan se sit eget blik. Det er træt. Han lægger panden i hænderne, kradser let i hovedbunden, ryster let på hovedet for at neutralisere det buldrende antiklimaks. Skæl daler som sne ned på det blanke cafébord. Der er noget, der klør.

En krokodilles hornede panser gnider sig mod hjernemassen, som den sidder i mørket under Neocortex og bader sig i kilden til hans rationales lys. Den har et kækt smil om sine kæber, mens den gnaver og gnaver i centralnervesystemets udspring og forstyrrer signalerne. Det bliver næsten synligt i vinduets genskær.

Han rejser sig kontrolleret, så rankt som han kan. Ordløst spørger han sig, om alting er som det skal være. Han hører krokodillen svare, at intet er som det var og alting er, som det aldrig har været.